

Johannes 11: 45- 12: 11: Geurende voeten.

Orde van dienst:

Welkom

Zingen: Opw. Aan uw voeten, heer.

Votum en zegen.

Psalm 91: 1 en 4 (uit: Nieuwe psalmberijming)

Gebed

Kindmoment:

Inleiding.

Lezen: Johannes 11: 45 – 12: 11

Zingen: GK 202 Maria heeft aan Jezus.

Overdenking.

GK 69 (bundel 2006) U, heilig Godslam, loven wij.

Gebed

Zingen: Psalmproject 86 Gebed om hulp

Zegen.

Muziekgroep: Trinity – Ik wens jou

Inleiding:

Vorige week ging het over de opwekking van Lazarus uit de dood. Door die opwekking wilde Jezus ons de grootheid van God laten zien. dia.

Dat mag ons vertrouwen voeden.

Ons vertrouwen dat deze aarde en ons leven in goede handen zijn.

De handen, die de sterren schiepen, de vogels en de sterke leeuw.

De handen, die mij weefden in de schoot van mijn moeder.

De handen, die de melaatse genazen en de blinde.

De handen waar de spijkers doorheen werden geslagen.

We kennen niet altijd alle antwoorden op onze vragen, maar we kennen door Jezus het hart en de handen van God.

Vanmorgen zien we de reacties op de opwekking van Lazarus uit de dood.

Want Bethanië ligt dicht bij Jeruzalem. We zien dan ook voortdurend mensen heen en weer stromen tussen Jeruzalem en Bethanië. Ze komen kijken. Tientallen. Ze zien dat Lazarus weer leeft. Ze zien Jezus bij hem aan tafel zitten. Ze zien het. Met hun eigen ogen.

En nu?

Nu moet iedereen toch wel geloven, dat Jezus de beloofde Messias is!

Dat gaan we lezen.

Tekst: Lezen: LB 563

dia....

1 De geur van mirre hangt
in milde overdaad
en schrijft met groots gebaar
waarvoor de liefde staat:
zij bouwt een monument,
legt bloemen op een graf.
Mijn afscheid geldt de mens
die mij ooit alles gaf.

2 Heeft niet diezelfde geur
als kind hem al omhuld?
Een wolk van mirre heeft
zijn kribbe rijk gevuld.
Een wijze gaf het aan,
sprak woordeloos van rouw
als teken hoe Hij ooit
zijn einde vinden zou.

3 Ik spaarde levenslang
de balsem in mijn kruik,
mijn laatste zorg en wens,
naar het aloud gebruik.
Dit leven met de dood
is afgelegd sinds Hij
mij al zijn liefde bood.
Zijn sterven maakt mij vrij.

4 Het weten van zijn dood
blijft mij mijn leven bij.
Maar wie komt in mijn uur
en zalft met liefde mij?
Hij die van het begin
tot aan het bittere end
de koninklijke geur
van pure mirre kent.

Preek.

President Trump van de VS en president Bolsonaro van Brazilië hebben een u-bocht genomen. Eerst was Corona maar een griepje. En alles kon dus doorgaan. Vooral de economie. Het lag allemaal aan China en het buitenland.

Maar toen de ernst doordrong en het volk ging protesteren, toen duizenden besmet raakten en er honderden doden vielen, toen moest opeens het land op slot.

Met stoere taal werden er strenge maatregelen afgekondigd.

Zoals in China zelf eerst de ernst van het coronavirus wordt bedekt voor de wereld. Pas als het virus is losgebroken en vele doden maakt, worden er strenge maatregelen genomen en met veel lawaai ziekenhuizen gebouwd. Want de wereld moet zien hoe goed China het wel niet doet.

Het geeft een vieze smaak in de mond. Je hebt het sterke gevoel, dat het deze leiders vooral om henzelf gaat. Hun imago. Hun herverkiezing. Hun economie, waar ze mee willen pronken.

Dat zie je ook bij de leiders in Jeruzalem.

Ze horen de verhalen uit Bethanië. Over Lazarus. Over de wonderen van Jezus. Want veel mensen gaan kijken. Dat kon makkelijk, want het was een kwartiertje lopen naar Bethanië. Het ging in Jeruzalem over niets anders meer dan over Jezus.

En de leiders worden bang.

Ja, ze erkennen wel dat Jezus 'vele wondertekenen doet'.

Let op: dat is natuurlijk heel bijzonder: ze ontkennen de wonderen van Jezus niet. Zelfs de vijanden van Jezus hoor je nergens zeggen: 'Ach, die wonderen zijn niet waar. Het zijn goedkope trucs....'.

Nee, ze erkennen de wonderen. Zelfs zijn vijanden. Het gebeurde echt.

Je zou denken: waarom geloven ze dan niet in hem?

Vanwege hun positie.

Dit leven met de dood
is afgelegd sinds Hij
mij al zijn liefde bood.
Zijn sterven maakt mij vrij.

Maar Maria neemt haar flesje, komt bij Jezus, breekt de hals stuk en giet de dure nardusolie over Jezus heen. Alles. En je voelt wel, dat het lichaam van Jezus dagenlang naar de intense geur van die nardusolie heeft geroken. Misschien wel tot op het kruis. Johannes zag dat de olie over heel het lichaam van Jezus, maar vooral ook over zijn voeten stroomde. Het was zoveel. Zo overdadig! En dan gebeurt er nog iets wonderlijks: Maria ziet ook dat de olie over zijn voeten stroomt. Zijn voeten druipen van de nardusolie. Drupt op de grond. En wat doet ze? Ze doet haar hoofddoek af, maakt haar haar los en droogt Jezus' voeten af met haar haren. Maar, dat was voor een vrouw in die dagen een schandaal. Dat deed je niet in het publiek. Dat deed je alleen thuis bij je eigen man. Maria doet het hier zonder schaamte bij Jezus. In alles zie je de overgave van Maria aan Jezus. Haar dankbaarheid. Haar geloof.

Tegenover dit gebaar van Maria staan de woorden van Judas. Hij vindt het maar verkwisting. Hij ergert zich: "Hadden we die olie niet beter kunnen verkopen voor driehonderd denarie en dat geld aan de armen kunnen geven?!!!". En anderen mompelen met Judas mee. Het lijkt een vrome vraag van Judas. Hij weet zijn ergernis goed te verbloemen. Want, zegt Johannes achteraf, het ging Judas helemaal niet om de armen, het ging hem om het geld. Dat had hij liever in zijn eigen zak gestoken.

Jezus kijkt door zijn woorden heen en geeft ons twee mooie vergezichten. Het eerste is dit: Jezus maakt van de dure nardusolie van Maria **een profetie**. Opnieuw voorzegt Jezus zijn eigen dood: 'ze doet dit voor de dag van mijn begrafenis...'. Opnieuw. En het is heel dichtbij. Bethanië ligt 15 stadiën van Jeruzalem.

Het tweede is dit: '**...de armen hebt u immers altijd bij u'**. Dat betekent niet, dat die armen niet belangrijk zijn. Integendeel. In heel de Bijbel lees je dat God wil dat wij goed voor de armen zorgen. Voor de weduwe en de wees, voor de vluchteling en de zieke. Jezus heeft zelf vaak juist de armen opgezocht. De zieken. De blinden en de bedelaars. En gezien de reactie van Judas, die het geld bewaarde, heeft Jezus ook vaak geld aan de armen gegeven. Geld dat Jezus kreeg van mensen, die door hem genezen waren. Geld dat hij vaak weer weg gaf. Hij was een echte diaken! We mogen dus twee dingen doen: Jezus danken voor zijn offerdood. Door onze gebeden en liederen. Onze overgave: we offeren ons leven uit dankbaarheid aan hem. **En**: we mogen offers geven aan de armen.

In 2Korinthe 2 staat heel mooi, dat de volgelingen van Jezus 'een geur van Christus' mogen zijn. Want zij mogen over hem vertellen. Zijn woorden door de wereld dragen. Hij schrijft: "Wij zijn de wierook, die Christus brandt voor God, zowel onder hen die worden gered als onder hen die verloren gaan". Anders gezegd: de geur, die zich verspreidde in het huis van Simon de melaatse toen in Bethanië, geurt nog steeds in onze wereld. Door ons.

Misschien nog wel het meest door onze zorg voor de armen.

Voor de zieken. Zoals nu in de Corona-crisis. Voor de vluchtelingen in de vluchtelingencrisis. Voor mensen in gebieden waar honger heerst.

Juist in de zorg voor mensen, die niets terug kunnen geven geurt de christelijke liefde.

Ja, daar kun je je aan ergeren. Als het voor jou vooral om geld gaat en economie. Om jouw aanzien.

Je kunt je ergeren aan een Messias die aan een kruis sterft. Die voor jou zonden betaalt, omdat jij dat niet kunt. Die jouw dood wil ondergaan, zodat jij mag leven.

Een ander, die jouw schuld, weer goed moet maken. Omdat je niet wilt zien, dat je vaak zwak bent.

Dat je uit egoïsme domme keuzes maakte. Je wilt helemaal niet arm zijn. Je gaat voor jouw aandelen, jouw winst, jouw positie.

Zoals Judas.

Je kunt ook alles wegschenken. Zoals Maria. Omdat je weet, dat Jezus alles voor je is. Omdat je door zijn sterven een erfgenaam wordt van een nieuw leven.

Het is alsof Johannes aan je vraagt: "Waar sta jij in dit plaatje? Wie is Jezus voor jou?".

Een goede vraag om in deze tijd van verootmoediging over na te denken.

Zo naar Goede Vrijdag toe.

'Ben ik een geur die anderen tot leven wekt?'

Ten slotte.

Ik vertelde u al eens over de tijd dat de pest in Rome om zich heen greep. In de eerste eeuwen en later is dat vaker gebeurd. Mensen werden besmet en ziek en stierven door deze zeer besmettelijke ziekte. Honderden.

Wat deden de meeste Romeinen?

Zij verlieten Rome en gingen naar hun dure vakantiehuizen aan de kust. Daar wachtten zij totdat de epidemie weer over was en keerden dan terug om hun oude leven op te pakken.

Maar de christenen bleven in Rome.

Zij gingen voor de zieken zorgen. Zij gaven ze te eten. Wasten hun zweren en verbonden hun wonden. Begroeven de doden.

Sommigen werden zelf ziek en stierven. Maar daardoor lieten ze zich niet tegenhouden.

Ze waren een geur ten leven. Ze geloofden dat dit leven niet het einde is. Zij geloofden in de opstanding uit de dood en in een nieuw leven.

Na maanden keerden de andere bewoners van Rome terug en zagen wat de christenen hadden gedaan. Velen waren zo onder de indruk, dat zij doorvroegen en bij Jezus zelf uitkwamen en voor zijn voeten vielen.

Zij gingen de waarheid ervaren van onze tekst:

Het weten van zijn dood

blijft mij mijn leven bij.

Maar wie komt in mijn uur

en zalft met liefde mij?

Hij die van het begin

tot aan het bittere end

de koninklijke geur

van pure mirre kent.

Amen.